

Αγαπημένη μας μητέρα ο Βασίλης η Κωνσταντίνα ο Ηλίας η Μαίρη, τα εγγόνια σου ο Αλέξανδρος, ο Αντώνης, ο Ανδρόνικος, ο Αντώνης και ο Ευάγγελος μαζί με την τρυφερή συντροφιά των δισέγγωνων σου Ηλία, Βασιλικής, Στυλιανού και Ιωάννη και τις σκέψεις όλων των συγγενών παρειαρισκόμενων και μη, των φίλων και των συγχωριανών σου είμαστε εδώ για να σου πούμε το στερνό αντίο .

Συνήθως σε επικήδειους αναφερόμαστε στα επιτεύγματα του θανάτου είτε ακαδημαϊκά είτε επαγγελματικά στην δίκη σου περίπτωση δεν χρειάζεται να αναφέρουμε τίποτα γιατί τα επιτεύγματα σου είναι απτά και παρόντα- είναι η μεγάλη σου αγαπημένη οικογένεια. Έχουμε λάβει σωρεία μηνυμάτων που εκθειάζουν την καλοσύνη σου, την αρχοντιά σου, τον καλοκάγαθο χαρακτήρα σου και την διάθεση σου να σταθείς πάντα αρωγός στους κοντινούς σου .

Γεννήθηκες στην Πάτρα 22.09.31 πρωτότοκη κόρη του Ιωάννη Παπαχαραλάμπους και της Μαρίας Παπασπύρου. Πάντα αναφερόσουν με νοσταλγία στα χρόνια της Πάτρας στην αστική ζωή στα πρώτα σχολικά θρανία. Με τραυματικό τρόπο μας ανέφερες πάντα τον Ιταλικό βομβαρδισμό της Πάτρας τους νεκρούς στους δρόμους την ακαριαία μετάβαση από την άνετη ζωή της πόλης στη ζωή του χωριού με την οποία δεν συμβιβάστηκες ποτέ εξακολουθώντας να μεταφέρεις μέσα στα δύσκολα χρόνια του πολέμου και της ανέχειας την αρχοντιά της μεσοαστικής οικογένειας του μεσοπολέμου. Συνέχισες την πρωτοβάθμια εκπαίδευση στο Χρύσοβο Ναυπακτίας και την γυμνασιακή εκπαίδευση στην Τερψιθέα και την Ναύπακτο. Ο χαμός του πατέρα σου δημιούργησε ένα νέο ρόλο για σένα. Σαν πρωτότοκη κόρη έπρεπε τώρα να φορτίσεις τα αδέρφια σου, ένα ρόλο υπευθυνότητας που τον ακολούθησες σε όλη σου την ζωή φροντίζοντας την άμεση και ευρύτερη οικογένεια σου. Όλοι ήταν στις σκέψεις σου. Σε εμάς πρόσφερες μοναδική τρυφερότητα, θυμάμαι τα πρώτα χόδια, το εβδομαδιαίο μπάνιο στην σκάφη, την εν κρυπτώ προσφορά μιας σοκολάτας όταν γύριζες από τα ψώνια, να μην το δει ο πατέρας μας και να σε κατηγορήσει ότι μας κάνεις σοκολατόπαιδα. Η εγκατάλειψη των γυμνασιακών σου σπουδών λόγω οικονομικών δυσκολιών άνοιξε για σένα ένα άλλο δρόμο αναδεικνύοντας το ταλέντο σου στην ραπτική ένα ταλέντο που σε άλλες περιστάσεις θα σε είχε αναδείξει σε επιτυχημένο επιχειρηματία. Η θεία η Λαμπρινή μου έλεγε τις προάλλες πόσο σε αγαπούσε που τις έφτιαχνες φουστανάκια. Εμάς στις λίπες περιόδους του 60 μας ετοιμάζες τα καλύτερα κοστούμια μας φορούσες παπιγιόν για να βγούμε μετά για παιχνίδι και να γυρίσουμε πίσω λασπωμένοι. Θυμάμαι το χαρακτηριστικό επεισόδιο στο Λιδωρίκι όταν εμείς ντυμένοι άψογα γίναμε γουρουνάκια από την λάσπη που ο γείτονας σου φώναξε - «κυρία Ζούκου βγείτε έξω να καμαρώσετε τους Λόρδους σας». Όλους τους φρόντιζες και μεριμνούσες για την αποκατάστασή τους. Τα τελευταία χρόνια μου ανέφερες στις συχνές μας μάλλον παρατεταμένες συνομιλίες μας μέσω FaceTime πόσο ευτυχής ήσουν που ο πατέρας μας αγάπησε την οικογένεια σου και την θεώρησε δική του. Ήταν σημαντικό για σένα αυτό μετά το θάνατο του πατέρα σου. Με την αγάπη και εκτίμηση του πατέρα μας παρά την διαφορετικότητά σας, αγάπησες και την Κερασιά, την Κερασίτσα όπως την έλεγες. Τα πολλά μηνύματα των Κερασιωτών στο άκουσμα του θανάτου σου μαρτυρούν ότι και αυτοί σε αγάπησαν. Σε αποκαλούσαν Πολυτίμη σε αντίθεση με τους Ναυπάκτιους που σε αποκαλούσαν Πολιτούλα. Και ήσουν πραγματικά πολύτιμη. Θυμάμαι μικρός στην Ναύπακτο όταν με έβρισκε στον δρόμο ο γυμνασιάρχης Παπαλάμπρου πάντα με ρωτούσε « τι κάνει η πολύτιμη Πολυτίμη μας» ενώ κάποιος κοντινός φίλος παραφράζοντας το τραγούδι της Μαρινέλλας σε αποκαλούσε Πολυτίμη πολύτιμη σαν φυλακτό.

Η μη δυνατότητα ολοκλήρωσης σπουδών και ακαδημαϊκής εκπαίδευσης μετατράπηκε σε άβεστη επιθυμία τα παιδιά σου τα εγγόνια σου, τα ανήψια σου, τα παιδιά των φίλων σου να έχουν επιτυχημένη ακαδημαϊκή εκπαίδευση. Θυμάμαι και γελάω ότι ο διαγωνισμός μου γινόταν ξαφνικά ο διαγωνισμός μας. Ίσως να μην κατορθώσαμε όσα ήθελες ακαδημαϊκά αλλά πιστεύω να μην σε απογοητεύσαμε.

Με αυτές τις σκέψεις των απλών γεγονότων που διαμορφώνουν την ζωή μας σε αποχαιρετούμε με δάκρυα στά μάτια μας αλλά και ένα χαμόγελο - ας είναι αιώνια η μνήμη σου και από τα ουράνια αιώνια η επίβλεψη και προστασία όσων αγάπησες . Τα τελευταία δυο χρόνια ήταν τραυματικά μια και το μυαλό σου είχε θολώσει. Παρά την αποστασιοποίηση σου από την πραγματικότητα

διατήρησες την ευγένεια σου. Θυμάμαι την τελευταία φορά που σε είδα και δεν με καλοαναγνώρισες σου είπα: «μητέρα ήλθα από μακριά και δεν με γνωρίζεις;» και απάντησες: «Γιάννη η μητέρα ποτέ δεν ξεχνά τα παιδιά της» -είμαι σίγουρος θα μας θυμάσαι στην άλλη άκρη του ποταμού Αχέροντα με στοργή - και χρειαζόμαστε την στοργή της μητέρας σε όλο τον προσωρινό μας βίο.

Τέλος θάθελα να σου αφιερώσω το μικρό παιδικό τραγουδάκι που τραγουδούσες ακόμη και τελευταία και που καταδεικνύει την αγάπη σου για το σπίτι την οικογένεια και την πατρίδα :

«Παλάτια και πλούτη εγώ δεν ψηφώ,
γλυκό μου σπιτάκι, εσένα αγαπώ.
Σε σένανε νιώθω μια τέτοια χαρά,
που όμοια δεν βρίσκω αλλού πουθενά.

Το γύρω μου δάσος γεμάτο ομορφιές
σε με δεν αφήνει σαν πρώτα χαρές.
Εσένα θυμούμαι, πατρίδα γλυκιά,
και νιώθω έναν πόνο βαθειά στην καρδιά.

Ανώφελη η δόξα για μέν' αν εδώ,
καλύβι μου σένα μονάχα ποθώ.
Ανάσα, γαλήνη η ψυχή μου θα βρει,
σαν έρθω κοντά σου, πατρίδα χρυσή».

Αιώνια η μνήμη σου γλυκιά μητέρα.

Γιάννης Α. Ζούκος
31.12.2022
Ι.Ν. Αγ. Γεωργίου,
Κερασέα Βαρδουσίων Δωρίδος Φωκίδος